

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Cob/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716202422
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8716202422.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Anny Ilčinovej, v právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857, právne zastúpeného JUDr. Tomáš Zboja, advokát, so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 42072905, proti žalovanému: Groupama poisťovňa a. s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Miletičova 21, 821 08 Bratislava, IČO: 47 236 060, právne zastúpenému JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, 831 04 Bratislava, IČO: 36 264 750, v konaní o zaplatenie 273,60 eur s prísl., o odvolaniach žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 18Cb/32/2016-175 zo dňa 18.7.2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Cb/32/2016-246 zo dňa 10.12.2019, takto jednohlasne

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Mení rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 66,66 %.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 45,60 s 5,05 % p.a. úrokom z omeškania od 28.11.2015 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietla.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.“

2. Opravným uznesením súd prvej inštancie rozhodol takto:

„Súd o p r a v u j e I. výrok rozsudku okresného súdu Poprad č. k. 18Cb/32/2016- 175 zo dňa 18.7.2019, ktorý bude znieť:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 45,60 eur s 5,05 % p. a. úrokom z omeškania od 28.11.2015 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie aplikujúc ust. § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 všetko zákona č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 442 ods. 1, 3, § 443, § 517 ods. 1, 2 všetko Občianskeho zákonníka uviedol, že súd posúdil žalobu ako čiastočne dôvodnú a s poukazom na právny názor odvolacieho súdu prináleží nárok na náhradu škody za prenájom náhradného vozidla len za

obdobie 6. - 7.10.2015, kedy za deň 6.10.2015 poisťovňa plnila a žalovaný sa dozvedel o tom, že oprava je neekonomická a poisťovňa ju neodporúča dňa 7.10.2015 a možno považovať náklady nájmu náhradného vozidla za účelne, hospodárne a že oprava robená nebude a za dlhšiu dobu nejde o nutné náklady a účelne vynaložené v príčinnej súvislosti so vznikom škody, a preto nevzniklo žalobcovi právo na zaplatenie celej doby nájmu motorového vozidla, a preto vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie 45,60 eur za deň 7.10.2015 a v prevyšujúcej časti ohľadne istiny súd žalobu zamietol. Na margo veci je potrebné uviesť, že čo sa týka úhrady faktúry, tak je potrebné poukázať na bod 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 5.12.2015, keď došlo k dohode vzájomným započítaním pohľadávky. Nakoľko žalovaný neuhradil včas a riadne svoj záväzok, dostal sa do omeškania a vzniklo mu právo na úroky z omeškania v zákonnej výške 5,05 % tak ako bolo uplatnené od 28.11.2015 vzhľadom na lehotu na poskytnutie poistného plnenia, a preto súd priznal úroky z omeškania tak ako boli uplatnené z priznanej sumy 45,60 eur a v prevyšujúcej časti žalobu ohľadne úrokov z omeškania žalobu zamietol.

4. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a to tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

5. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobca aj žalovaný.

6. Žalobca napadol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Žalobca mal za to, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku vyslovil právne závery, ktoré nevyplývajú z predložených listinných dôkazov a rovnako sa nevysporiadal so skutočnosťami kľúčovými pre zistenie skutkového stavu a relevantnou argumentáciou žalobcu, čím mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, v dôsledku čoho došlo k prerušeniu práva na spravodlivý proces na strane žalobcu.

7. Súd mal preukázať, že poškodený si pôvodne prenajal vozidlo žalobcu. V konaní nebolo sporná povinnosť žalovaného uhradiť poškodenému účelne vynaložené náklady na nájom náhradného vozidla a rovnako nebola ani sporná výška denného nájomného. Žalobcovi nie je zrejmé z akého dôvodu súd vôbec nezohľadnil právnu argumentáciu žalobcu, ani rozhodovaciu prax súdu v obdobných veciach, na ktorú poukazoval. Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 1Cob/85/2015 zo dňa 9.6.2016 vyplýva, že zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, ak na ne vzniká nárok oprávnenému. Žalobca zdôraznil, že v obdobných prípadoch je relevantný moment reálneho odstránenia nežiaduceho stavu (refundácia vzniknutej škody) a nie vedomosť poškodeného o rentabilnosti opravy, nakoľko nežiaduci stav v tom čase ešte pretrváva. Podľa žalobcu v zmysle rozsudku Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 3Cob/109/2018 zo dňa 3.10.2018 faktickú vedomosť o vzniknutej škode a o výške poskytnutého plnenia nadobúda poškodený až dňom doručenia skutočného rozhodnutia poisťovne o ukončení šetrenia poistnej udalosti. Do tejto doby je poškodený oprávnený používať náhradné vozidlo ako účelne vynaložený náklad.

8. Obdobne tak aj podľa názoru Ústavného súdu ČR vo veci sp. zn. I. ÚS 3831/17 zo dňa 24.7.2018 má poškodený nárok v prípade totálnej škody na preplatenie účelne vynaložených nákladov na nájom, a to až do náhrady škody (t.j. do poukázania poistného plnenia) lebo až vtedy pomíne faktické obmedzenie poškodeného. Podľa žalobcu pokiaľ by súd aj napriek tomu dospel k záveru, že je z hľadiska priznania nároku na preplatenie náhradného vozidla rozhodujúci práve okamih oznámenia poisťovne o totálnej škode, mal by sa bližšie vysporiadať s tým, či je toto oznámenie spôsobilé zamedziť tomu, aby poškodený už nemusel v súvislosti s dopravnou nehodou vynakladať ďalšie finančné prostriedky. Podľa žalobcu s uvedením sa však súd prvej inštancie nevysporiadal a tieto kľúčové okolnosti nezohľadnil ani Krajský súd vo svojom predchádzajúcom uznesení.

9. S poukazom na uvedené preto žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

10. Žalovaný vo svojom odvolaní napadol III. výroku časť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o trovách prvoinštančného konania, keď poukázal na skutočnosť, že bol v prevažnej miere úspešným a aj napriek tomu súd prvej inštancie žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania s tým, že toto svoje rozhodnutie nijako neodôvodnil. Podľa žalovaného mal súd pri určovaní nároku na náhradu trov konania vychádzať z ust. § 255 ods. 1, 2 CSP, keď žalobca mal v konaní pri zohľadnení len požadované

istiny čiastočný úspech v rozsahu 16,67 % a žalovaný bol procesne úspešný v rozsahu 83,33 %, preto pri pomernom rozdelení náhrady trov konania bol čistý úspech žalovaného v rozsahu 66,66 %. Na podporu svojich argumentov poukázal žalovaný na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veci 7Co/47/2014 a Krajského súdu v Trnave vo veci 24Co/446/2013. S poukazom na uvedené preto žalovaný v rámci svojho odvolacieho návrhu žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej náhrady trov prvoinštančného konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného zotrval na dôvodoch uvedených vo svojom odvolaní. Rovnako za nesprávny, nedostatočne odôvodnený a arbitrárny považoval aj III. výrok napadnutého rozsudku.

12. Rovnako žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na dôvodoch uvedených vo svojom odvolaní, keď nesúhlasil s názorom žalobcu, že by mal mať žalobca nárok na prenájom náhradného vozidla až do 12.11.2015, kedy sa od žalovaného dozvedel o ukončení šetrenia poisťnej udalosti, a to aj s poukazom na predchádzajúci názor odvolacieho súdu vyslovene v tejto veci.

13. Žalovaný viackrát počas konania namietal, že právo poškodeného na prenájom náhradného vozidla prináleží poškodenému len vtedy, kedy sa poškodený preukázateľne dozvie, že oprava jeho vozidla je neekonomická a poisťovňa bude škodu na vozidle poškodeného likvidovať ako totálnu škodu. Zároveň v konaní preukázal, že dňa 7.10.2015, kedy bola vykonaná ohliadka poškodeného vozidla, pri ktorej bol aj samotný poškodený bolo poškodenému oznámené, že poisťovňa opravu vozidla neodporúča. Poškodený preto podľa žalovaného pri ohliadke jeho vozidla reálne nadobudol vedomosť o spôsobe likvidácie jeho poisťnej udalosti a sám podpísal zápis o ohliadke. Podľa žalovaného preto neobstojí názor žalobcu, že poškodený sa o ukončení šetrenia žalovaného dozvedel až oznámením o poistnom plnení z 12.11.2015. Žalovaný zdôraznil, že poškodený vedel, že škoda na jeho vozidle bude likvidovaná ako totálna škoda, svoje vozidlo si po ohliadke vykonanej dňa 7.10.2015 už opraviť nedal a oznámením o poistnom plnení sa poškodený dozvedel len vypočítanú a priznanú výšku poistného plnenia. Aj odvolací súd v rozsudku zo dňa 26.6.2018 (zrejme mal žalovaný na mysli uznesenie - poznámka odvolacieho súdu) uviedol, že nárok na poistné plnenie nijako nesúvisí s nárokom na zapožičanie náhradného vozidla, ktorý prenájom vozidla je dôvodný len vtedy pokiaľ trvá oprava poškodeného vozidla.

14. Žalovaný počas celého súdneho konania poukazoval na rozsudok Krajského súdu Bratislava vo veci 7Co/319/2017, kde rovnako ako v uznesení Krajského súdu v Prešove vo veci 6Cob/53/2017 sa súdu stotožnili s názorom, že akonáhle sa poškodený objektívne oboznámi s tým, že oprava vozidla je neekonomická a vykonávaná nebude, nájom náhradného vozidla v tomto čase nie je možné považovať za účelný a nevyhnutný náklad vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody.

15. Žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného okrem iného poukázal na názor Krajského súdu v Trenčíne vo veci 19Co/217/2018, podľa ktorého nie je postačujúce, aby súd vychádzal z názoru, že oznámenie o totálnej škode je rozhodujúcim okamihom pre priznanie nároku na náhradu škody bez toho, aby sa ďalej zaoberal tým, či bolo účelne aby poškodený aj po tomto oznámení náhradné vozidlo používal.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo veci samej - v napadnutom výroku o čiastočnom zamietnutí žaloby potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v nadväznosti na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

17. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho použil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo veci samej, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

18. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočne skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich správny právny záver. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd len poukazuje zhodne s odvolateľom, že v konaní nebola sporná povinnosť žalovaného uhradiť poškodenému účelne vynaložené náklady za nájom náhradného vozidla, ktoré mu vznikli v dôsledku predmetnej škodovej udalosti. Rovnako v konaní nebola ani sporná výška denného nájomného. Jedinou spornou okolnosťou tak zostáva doba, za ktorú mal poškodený nárok na prenájom tohto náhradného vozidla. Rovnako bolo nespornou okolnosťou to, že poškodený sa už pri ohliadke motorového vozidla likvidátorom poisťnej udalosti - zamestnancom žalovaného bezpečne dozvedel, že táto škoda bude likvidovaná ako tzv. „totálna“, to znamená, že poškodenému bude vyplatená hodnota motorového vozidla, ktoré malo v čase škodovej udalosti, bez jeho opravy, t.j., že oprava vykonáva nebude z dôvodu, že by bola neekonomická, náklady na opravu by boli vyššie ako je hodnota samotného motorového vozidla. Tak ako to už uviedol odvolací súd vyššie, pri tejto ohliadke dňa 7.10.2015 bola priamo poškodenému uvedená táto skutočnosť, a preto už pri tejto ohliadke poškodený musel nadobudnúť reálnu vedomosť o spôsobe likvidácie jeho poisťnej udalosti.

19. Odvolací súd si neosvojil odvolaciu argumentáciu žalobcu spočívajúcu v tom, že podstatné je definitívne ukončenie šetrenia škodovej udalosti a relevantným je moment odstránenia nežiaduceho stavu (refundácia vzniknutej škody) a nie vedomosť poškodeného o rentabilnosti opravy. Nejednalo by sa už o účelne vynaložené náklady v súvislosti so škodovou udalosťou, keďže poškodený mal vedomosť, že auto opravované nebude a poisťovňa mu uhradí likvidovanú škodu bez tejto opravy, preto ak by aj po takejto informácii naďalej používal náhradne vozidlo z titulu nájmu nejednalo by sa o účelne vynaložené náklady, keďže táto výška nájmu je nepochybne vyššia ako zakúpenie si iného motorového vozidla. Ak by si odvolací súd osvojil argumentáciu žalobcu spočívajúcu v nároku poškodeného na náhradne vozidlo až do pominutia obmedzenia poškodeného, t.j. až do náhrady škody (poukázania poisťného plnenia), v tom prípade, pokiaľ by poškodený nesúhlasil s náhradou škody a obrátil sa z tohto dôvodu s týmto nárokom na súd, kde by s domáhal vyššej sumy náhrady škody než ako to vyčíslila poisťovňa pri zohľadnení tohto názoru odvolateľa, by mu poisťovňa musela poskytnúť nárok na nájom náhradného vozidla po celú dobu trvania súdneho sporu, čo nijako nemožno považovať za účelne vynaložený náklad za nájom náhradného vozidla. Preto nie je možné dospieť k záveru, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie celej doby nájmu motorového vozidla, a to aj za obdobie keď žalovaný poškodenému uviedol, že oprava vykonávaná z dôvodu jej nerentability nebude. Odvolací súd opätovne, tak už ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci zdôrazňuje, že nárok na poisťné nijako nesúvisí s nárokom na zapožičanie náhradného motorového vozidla, ktorý je dôvodný výlučne len za obdobie pokiaľ trvá oprava poškodeného motorového vozidla a v prípade, že tak ako tomu bolo v prejednávanej veci k oprave nedôjde, je opodstatnený len za obdobie od vzniku škodovej udalosti do doby, kedy bolo poškodenému bezpečne oznámené, že k oprave nedôjde.

20. K argumentácii žalobcu, že zápis o ohliadke neobsahuje vyčíslenie všeobecnej hodnoty vozidla v čase škodovej udalosti, vyčíslenie nákladov na opravu, vyčíslenie hodnoty zvyškov a v neposlednom rade výšku náhrady škody, a preto je takéto oznámenie nepreskúmateľné a vzhľadom na jeho nedostatky ho nie je možné považovať za rozhodnutie o totálnej škode, sa žiada dodať, že sa nejedná o správne rozhodnutie, ale z bežnej praxe vyplýva, že pokiaľ likvidátor poisťovne do zápisu o poškodení motorového vozidla uvedie, že neodporúča jeho opravu z dôvodu, že táto je neekonomická a navrhuje poisťnú udalosť vysporiadať ako tzv. „totálnu škodu“, poisťovňa už ďalej nečaká na prípadnú faktúru z autoservisu za opravu tohto motorového vozidla a ktorú by zrejme ani nepreplatila. Dokonca z konania právneho predchodcu žalobcu vyplýva, že tento po tom, ako sa dňa 7.10.2015 zo zápisu o poškodení vozidla k škodovej udalosti dozvedel, že táto škoda bude likvidovaná ako tzv. totálna škoda a poisťovňa neodporúča jej opravu, túto opravu ani nevykonala, a preto sa nemôže jeho právny nástupca odvolávať na to, že zápis je nepreskúmateľný, nakoľko, keby tomu tak skutočne bolo, právny predchodca ako poškodený by si z dôvodu tejto „nepreskúmateľnosti“ nechal toto motorové vozidlo opraviť, k čomu však nedošlo, a preto sa možno domnievať, že tento zápis bol pre právneho predchodcu dostatočne určitý tak, že túto opravu svojho poškodeného motorového vozidla si urobiť nenechal, a nijako nenamietal sumu za likvidáciu tejto tzv. „totálnej škody“, ktorú mu vyplatil žalovaný. Preto sa už ďalej nemôže dovolávať toho, že z tohto zápisu mu nebolo zrejme, že skutočne škoda bude likvidovaná ako totálna škoda bez opravy motorového vozidla.

21. Naopak opodstatnené je odvolanie žalovaného v časti náhrady trov konania, kde podľa odvolacieho súdu mal súd prvej inštancie pri určovaní nároku na náhradu trov vychádzajúcich z ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočne, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca sa domáha zaplatenie sumy 273,60 eur, pričom bol úspešný vo výške 45,60 eur, čo predstavuje 16,67 % z predmetu sporu. Naopak žalovaný bol procesne úspešný vo výroku, ktorým sú žalobu v prevyšujúcej časti zamietol v rozsahu 83,33 %. Pri pomernom rozdelení náhrady trov konania čistý úspech žalovaného predstavoval 66,66 %. Preto odvolací súd v súlade s ust. § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania a priznal žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 66,66 %.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaný ako sporová strana mal v odvolacom konaní plný úspech, teda má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v plnej výške, ktorý úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).